

II

Старецът се върналъ привечеръ назадъ. Захладило се. Мухитѣ се скрили и нито се виждатъ, нито се чуватъ.

Миналъ старецътъ презъ града, миналъ презъ сжщата оная улица дето миналъ сутринта. Децата ги нѣма. Мрътва тишина. Изведнажъ той чулъ издадъ една врата гласа на едно дете:

— Крийте се, хей, крийте се, лошиятъ старецъ минава!... Съ голата глава!...

Мжчно станало на стареца. Той обичалъ и звѣроветѣ, и птицитѣ, и бубулечкитѣ, а отъ всичко най-много обичалъ децата. Викалъ ги при себе си въ гората, разказвалъ имъ приказки и изведнажъ тѣ да го намразятъ, да се боятъ отъ него, да се криятъ и бѣгатъ!...

Домжнѣло му много...

— Наистина, повикаха тази сутринъ позакачаха ме, но трѣбваше ли пъкъ азъ да ги изплаша тъй съ тая страшна мечка? — мислѣлъ си старецътъ.

Повикалъ ги той, никое се не обажда. Постоялъ, постоялъ на едно мѣсто, въздъхналъ дълбоко и си отишелъ въ гората. На другия день не дошло нито едно дете при него. На третия, на четвъртия день все сжщото, криятъ се децата отъ него, като отъ мечка. Щомъ го само зърнатъ, понесе се викъ

— Бѣгайте, бѣгайте! Лошиятъ старецъ иде!

III

Старецътъ започналъ съ хитростъ. Направилъ той отъ бѣла дъсчица една вѣтрна мелничка, закрепилъ я на една дълга прчка и я завързалъ на върха на единъ боръ въ края на гората. Въртележката се виждала отъ далече. Подухналъ вѣтеръ, завъртѣло се колелото... отлична играчка...

Скрилъ се старецътъ въ гората близо до въртележката и чака. Ето едно две, три, а следъ тѣхъ още нѣколко деца се примъкватъ на прѣсти полека, полека къмъ горичката. По-близо и по-близо додето не дошли до самото дърво, дето била играчката.

Скочилъ старецътъ и току що отворилъ уста да имъ проговори кротко, децата се прѣснали и се разбѣгали като зайци. Не гледатъ ни играчка, ни нищо. Припналъ старецътъ следъ тѣхъ, пресѣкълъ пѣтя на най-малкото, уловилъ го и го пригърналъ...

— Пусни ме, — викало детето.

— Не пускамъ те, — казва задъхвайки се старецътъ.

— Пусни ме!...

Старецътъ се досетилъ, извадилъ изъ пазвата си една червена ябълка, далъ я на детето, започналъ да му говори кротко и да го милва по главичката.

— Яжъ!... Защо бѣгаешъ отъ мене, толкова ли съмъ страшенъ?

Детето видѣло, че му дава ябълка, мечката го не закача. Отхапало отъ ябълката и казало: